

somhed henvendt paa denne meget vigtige Sag. Det kan jo ikke nægtes, at med den voldsomme Udvikling, Børnehjemssagen har taget i de senere Aar, bliver det et Samfundsspørgsmaal af ikke ringe Betydning. Det bliver en Sag af stor Betydning, at faa hele Børnehjemsspørgsmaalet ind i en ny Gænge, thi der dukker jo flere og flere Misligheder op. Der er jo fra det sidste Aar ikke alene Kanafagen, der er af en ganske særlig ubhyggelig Natur, men der kommer overhovedet rundt om i Landet paa ikke faa Steder meget lidet hyggelige Ting frem om, hvad der foregaar i Børnehjemmene. Man faar paa mange Steder Indtrykket af, at under Paastud af Kærlighed til Børnene er hele denne Sag bleven Genstand for Udbytning, Spekulation af Mennesker, der kun i høist uegentlig Forstand kunne kaldes Børnevener. Der venter saaledes for Tiden mere i Standerborg en ganske ejendommelig Retssag mod Børnehjemmet i Standerborg, hvor der — Sagen er ikke endt endnu — i ethvert Tilfælde ved Vidneforhor fra saa mange nu voksne Menneskers Side er kommet beedigede Udsagn frem, hvoraf det ses, at dette Børnehjem i Standerborg ganske særlig udmærker sig ved at sætte Børnene paa Sultekur, og hvor voksne Piger først klædes nøgne af og derpaa rises ganske grundigt af Forstanderen for dette Børnehjem, hvad der er bekræftet fra mange Vidners Side og giver et meget ubhyggeligt Indblik i Forholdene paa dette Børnehjem, og findes der lignende Forhold paa andre Steder, trænges der vist nok i høj Grad til, at Børnehjemssagen tages op til Drøftelse, og at man kommer ind paa at tænke paa noget mere Ordning af den.

Jeg har endnu kun ganske faa Bemærkninger at gøre. Den nærværende Finansbehandling frister ikke i nogen særlig Grad til at komme dybere ind paa Storpolitik. Et Par Udtalelser i den Retning kunde jeg dog have lyst til at gøre i Henhold til de Udtalelser, der ere fremkomne, dels fra det ærede Medlem for Præsto Amt's 6te Valgfreds (Vojfen) dels ogsaa i Gaar fra det ærede Medlem fra Odder (Leth-Esbensen). Det ærede Medlem fra Odder var meget stærk i sine Udtalelser. Det forekommer mig, at det ærede Medlem fra Odder stillede sig i en bestemt Modsatning til det ærede Medlem fra Møen (Vojfen). Dette ærede Medlem udtalte jo nemlig i sin første Tale ved Indledningen af denne Finanslovsbehandling, at det var hans Ønske i Aar at fortsætte i det Spor, hvori man i Fjor var kommen ind, og udtalte Ønsket om at fortsætte de egentlige Forligsforhandlinger, Forhandlin-

ger om at naa til en Forstaaelse om Finansloven. Det ærede Medlem fra Odder derimod understregede med en paaafaldende Styrke i sin Tale i Gaar, at han ønskede Forligsunderhandlingerne fuldstændig lagte til Side. Han udtalte jo paa den Maade, at han opfattede selve disse Forligsunderhandlinger som en Fortættelse af den storpolitiske Kamp, og at han, i sin levende Interesse for Landbruget, ønskede end ikke, at denne Form af en Fortættelse af Kampen skulde vedvare, men lægges til Side, for at man ene og alene kunde samle sig om Reformarbejdet paa Løsning af Landboreformer. Jeg tror ikke, jeg har misforstaaet det ærede Medlem fra Odder, naar jeg siger, at han udtalte sig saaledes. Han gav det jo ogsaa nogen anden Form idet han udtalte, at nu maatte man gøre Alvor af, hvad der jo tit var udtalt, men aldrig rigtig gennemført, nemlig at lægge Spørgsmaalet om, hvem der regerede, til Side, og udelukkende spørge om, hvorledes der regeredes. Det var jo med andre Ord en Udtalelse af ganske det samme. Det kan jo ikke andet end vække nogen Opmærksomhed og nogen Forbavselse her i Tinget, naar de to ærede Medlemmer, det ærede Medlem fra Møen og det ærede Medlem for Odder, der begge høre til den ledende Gruppe, at de udtale sig saa diametralt modsat om det, som de betragte som den vigtigste Opgave i den nu forestaaende Samling. Jeg maa sige, at skulde jeg have Sympati for noget af de to ærede Medlemmers Standpunkter, saa sympatiserer jeg nærmest med det ærede Medlem fra Odder, og jeg skal sige hvorfor. Jeg tror, at der er intet, der har bidraget saa meget til at svække dette Tings Anseelse og dette Tings Indflydelse som de stadig mislykkede Forligsunderhandlinger. Jeg tror dette gælder de Forhandlinger, der bleve førte i 1887, 1888 og 1889, som jeg selv den Gang saa med Sympati paa, men som jeg kom til Erkendelse af, at da de mislykkedes — og de maatte mislykkes, som hele Situationen var — kunde de ikke andet end svække dette Tings Anseelse. Jeg tror, det er gaaet paa samme Maade med de Forligsunderhandlinger, der førtes af det ærede Medlem fra Møen i Fjor. Jeg tror, at disse Underhandlinger, ved hvilke man søger at komme til en politisk Forstaaelse med dette Ministerium, en politisk Forstaaelse om vor Forfatning, at de kunne ikke andet end svække dette Tings Anseelse. De kunne ikke andet end gøre det, baade fordi de uvilkaarlig, hvor vel mente de end ere, komne til at tilsløre det Retsbrud, der har fundet Sted fra Ministeriets Side, de komne til at give dette Ministerium en Stilling inden